

Abstrakt

Tato práce se zabývá otázkou uzbecké identity a jakým způsobem byla zobrazena a prezentována sovětskými akademiky a historiky nezávislého Uzbekistánu. Po pádu Sovětského svazu, v roce 1991, vyhlásil Uzbekistán svou nezávislost, jedním z důležitých bodů programu byla právě národní identita. Sovětská historiografie se rozcházela v názorech na původ Uzbeků a nový nezávislý stát tak čelil rozhodnutí, na čem svou ideologii postaví. Jedni tvrdili, že počátky uzbecké historie se datují k 10. století, jiní za zlomové období považovali vstup kočovných kmenů na území dnešní Střední Asie v 15. století. Nová vláda se rozhodla pokračovat v původním výkladu a ponechala 10. století jako zrod Uzbekého státu. Najde se však i skupina, která datuje počátek Uzbeků k 1. tisíciletí před našim letopočtem. Literaturu, zabývající se uzbeckou identitou, lze rozdělit na dva proudy: primordialismus (prapůvodní) a konstruktivismus. Sovětská i uzbecká historiografie se opírala o prapůvodní výklad, který vysvětluje vznik uzbecké identity jako dlouhý a komplexní proces etnogeneze, který je zprostředkován skrze pokrevní spřízněnost, jazyk, náboženství, kulturu atd. Zastánci konstruktivismu oproti tomu tvrdí, že uzbecký národ vznikl v r. 1924 oficiálním založením Uzbeké socialistické sovětské republiky. Cílem této práce je analyzovat problém uzbecké identity porovnáním těchto dvou přístupů a posoudit do jaké míry se dají v tomto případě použít. Uzbekistán je relativně mladá země, jejíž národní identita není ještě pevně zakořeněna. Konstruktivistické myšlenky týkající se historiografie uzbeckého národa mohou destabilizovat zemi, která se skládá z mnoha etnických skupin.

Klíčová slova

Identita, Uzbeká identita, etnická identita, kulturní dědictví, primordialismus, konstruktivismus